



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.**

**Bredenbach, Tilmann**

**Coloniae, 1584**

**VD16 B 7375**

35. Grassante pestilentia Abbas Eappa cum monachis suis ieiunijs & orationibus insistunt, moxq[ue] puerulo cuidam decumbenti appare[n]t Petrus & Paulus Apostoli, monasterij liberationem, & pueri ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

be, sub his, qui in ea pausabant, leniter flebat, & surgentibus ipsis, & ipsa erigebatur. Itaque locus ille totus erat amoenus, & praeputia iucunditate repletus. Hunc ergo ad inhabitandum elegit sibi Anselmus: Tunc ducens eius dixit ei: Eia, vis videre, quid sit patiens vera? Ad quod cum ille magno cordis affectu gestiret, & se id quam maximè velle responderet, ad se subito reuersus, & visionem & visionis demonstratorem dolens ac gemitibus pariter amisit. Duas autem quas viderat visiones, intelligens secumque reuoluens, coniugis vnius horrorem fugere, quo alterius amicitia studuit delectari.

*Venerab. Beda lib. 4. ca. 14. histor. Anglican.*  
*Grassante pestilentia, Abbas Eappa cum monachis suis ieiunijs & orationibus missis, moxq; puerulo cuidam decumbenti, apparuit Petrus & Paulus Apostoli, monasterii liberationem, & pueri felicem post diuinorum mysteriorum participationem excessum praedixentes.*

## CAP. XXXV.

**E**odem ferme tempore, quo ipsa prouincia nomen Christi suscepit, multae Britaniae prouinciae mortalitas saeva correptabat. Quae cum praefatum quoque monasterium, cui tunc regendo reuerendissimus ac religiosissimus Christi Sacerdos vocabulo Eappa praefuit, nutu diuinæ dispensationis attigeret, multiq; siue de his qui cum Antistite

erant, siue de illis qui de eadem prouincia Sax-  
onum nuper ad fidem fuerant vocati, passim  
de hac vita raperentur, visum est fratribus tri-  
duanum ieiunium agere, & diuinam supplici-  
ter obsecrare clementiam, vt misericordiam  
sibi dignaretur impendere, siue periclitantes  
hoc morbo à præsenti morte liberaret, seu ra-  
ptos è mundo à perpetua animi damnatione  
seruaret. Erat tunc temporis in eodem mona-  
sterio puerulus quidam de natione Saxonum  
nuper vocatus ad fidem, qui eadem tactus in-  
firmitate, non pauco tempore recubans in le-  
tulo iacebat. Cum autem secunda memorati  
ieiunij ac supplicationum dies ageretur, con-  
tigit fortè istum puerum hora sermō secunda  
diei, in loco in quo ager iacebat, solum inue-  
niri cui diuina dispensatione subito beatissi-  
mi Apostolorum principes dignati sunt ap-  
parere. Erat enim puer multum simplici ac  
mansueti animi, synceraque deuotione sacra-  
menta fidei quæ susceperat seruans. Salutan-  
tes ergo illum verbis pijsimis Apostoli, dice-  
bant: noli timere fili mortem, pro qua solici-  
tus es: nos enim hodierna die te sumus ad coe-  
lum perducturi. Sed primum expectare habes  
donec Missæ celebrentur, ac viatico Domini-  
ci corporis ac sanguinis accepto, sic infirmita-  
te simul & morte absolutus, ad aterna in coe-  
lis gaudia subleueris. Clama ergo presbyte-  
rū ad te Eappan, & dicito illi, quia Dominus  
exaudiuit preces vestras, & deuotionem ac ie-  
iunium

D d d 5

iunium

iunium propitiùs aspexit, neque aliquis de hoc monasterio, siue de adiacētibus ei possit siunculis hāc clade vltra moriturus est. Sed omnes qui alicubi de vestris hac ægritudine laborant, resurrecturi à languore, ad pristinam sunt sospitatem recuperandi, præter te solū, qui hodierna liberandus es die à morte, & ad visionem Domini Christi, cui fideliter seruisti, perducendus in cœlum. Quod diuina vobis misericordia, per intercessionē religiosi ac Deo dilecti regis Osvaldi, qui quondam gēti Nordan Humbrorū, & regni tēporalis auctoritate, & Christianæ pietatis quæ ad regni perenne ducit, deuotione sublimiter præstitit, cōferre dignata est. Hac etenim die idem rex ab infidelib. in bello corporaliter extinctus, mox ad sempiterna animarum gaudia assumptus in cœlum, & electorum est sociatusq. minibus. Quærant in suis codicibus, in quibus defunctorum est adnotata depositio, & aduenient illum hac (vt diximus) die raptum esse de seculo. Celebrant ergo Missas per cuncta monasterij oratoria huius, siue pro gratiarum actione exauditiæ suæ deprecationis, siue etiam in memoriam præfati regis OSVALDI, qui quondam ipsorum genti præerat. Ideo pro eis, quasi pro suæ gentis aduenis supplicat orabat ad Dominum, & cunctis convenientibus ad Ecclesiam fratribus communicent omnes sacrificijs cœlestibus, & ita soluto ieiunio corpus quoque suis reficiant alimentis.

Quæ verba, cū omnia vocato ad se presbytero puer narrasset, interrogauit eū sollicitus quales essent habitu & specie viri, qui sibi apparuissent. Respondit, præclari omnino habitu & vultu erant, lætissimi atque pulcherrimi, quales nunquam ante videram, neque aliquos hominum tanti decoris & venustatis esse posse credebam, vnus verò attonsus erat vt clericus, alius barbam habebat prolixam. Dicebantque quod vnus eorum Petrus, alius vocaretur Paulus, & ipsi essent ministri Iesu Christi, ad tuitionē nostri monasterij missi ab ipso de coelis. Credidit ergò verbis pueri presbyter, ac statim egressus requisit in annali suo, & inuenit eadem ipsa die OSVVALDVM regem fuisse peremptum. Vocatisque fratribus parare prandium, Missas fieri, atque omnes cōmunicare more solito præcepit, simul & infirmanti puero de eodem sacrificio Dominicæ oblationis particulam deferri mādauit. Quibus ita gestis, non multò post eadem ipsa die puer defunctus est, suæque morte probauit vera fuisse verba, quæ ab Apostolis Christi audierat. Sed & hoc verbis eius testimonium perhibuit, quod nemo præter ipsum tempore illo ex eodem est monasterio raptus de mundo. Ex qua nimirum visione multi, qui hæc audire potuerunt, & ad exorādā in aduersis diuinam clementiam, & ad salutaria ieiuniorum remedia subeunda, sunt mirabiliter accensi. Et ex eo tempore non solum in eodem monasterio, sed

sed & in plerisque locis alijs coepit annuatim eiusdem regis ac militis Christi natalitius dies Missarum celebratione venerari.

*Lambertus Schafnaburgensis in historia Germanorum, De visione quadam mirabili S. Annonis Archiepiscopi Colonienfis.*

## CAP. XXXVI.

**D**imidio ferè anno priusquam videret Archiepiscopus Anno, visus est sibi domum quandam omni decoratus, & foris resplendentem intrare. Et ecce sub sellijs iudicialibus, tanquam ad concilium solenniter euocati residebant, Heribertus Colonienfis Archiepiscopus, Bardo Moguntinus Archiepiscopus, Boppo & Eberhardus Treuirenses Archiepiscopi, Arnolfus Virmatiensis Episcopus, & alij quàm plures Galliarum Episcopi, quorum alios in carne narrat, alios fama tantum & lectione comparat, amicti omnes stolis pontificalibus, & habentes vestem instar niuis candidam. Ipse quoque candidis admodum ac preciosis indumentis sibi videbatur, sed partem candentis vestimenti, eam scilicet, qua pectus tegebatur, sordida quædam ac fœda caligo obduxerat, ac cultus eius splendore sua fœditate plurimum obfuscabat, quam tamen ipse nimio rubore perfusus obiecta manu tegere ac celare, ne conspicientium offenderet obtutum, conabatur. Vidit inter eos sibi quoque sedem miris paratam. Quam cū occupare gaudio exultare